

Sygn. akt XVII Ka 29/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016r..

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XVII Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Andrzejewski

Sędziowie: SSO Małgorzata Susmaga

SWSG Bartosz Stangierski /spr./

Protokolant: p.o. stażysty Anna Kujawińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marzanny Woltmann-Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016r.

sprawy **T. K. (1)**

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 13.10.2015r, sygn. sprawy III K 234/15,

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Łukasza Marcinkowskiego kwotę 177,12 zł brutto tytułem nieopłaconych nawet w części kosztów pomocy prawnej za postępowanie odwoławcze udzielonej skazanemu z urzędu,
3. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Bartosz Stangierski Jerzy Andrzejewski Małgorzata Susmaga

Sygn. akt XVII Ka 29/16

UZASADNIENIE

T. K. (1) był karany następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 18 października 2011 roku w sprawie o sygn. akt IV K 1571/10 za przestępstwo z art. 275§1 k.k. i in. popełnione w dniu 4 sierpnia 2010 roku na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód z dnia 26 czerwca 2013 roku niewykonaną karę zamieniono na zastępczą karę 119 dni pozbawienia wolności, którą wykonano w całości w okresie od 4 lutego do 3 czerwca 2014 roku,

II. Sądu Rejonowego Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 9 sierpnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI K 37/12 za przestępstwo z art. 278§1 k.k. i in.

popelnione w dniu 19 stycznia 2011 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od 17 grudnia 2011 roku do 21 marca 2012 roku, a której pozostałą część skazany odbył w okresie od 19 września 2012 roku do 1 grudnia 2012 roku,

III. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 19 listopada 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 707/12, za czyn z art. 278§3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popelniony w dniu 9 lipca 2012 roku na karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym i, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 2 lipca 2013 roku, sygn. akt VI Ko 1424/13 karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 45 (czterdziestu pięciu) dni, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód z dnia 9 listopada 2013 roku zastępczą karę pozbawienia wolności zamieniono na karę 15 dni aresztu,

IV. Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum z dnia 24 stycznia 2013 roku, w sprawie sygn. akt V K 1161/12, za czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w z w. z art. 64§1 k.k. popelniony dnia 13 sierpnia 2012 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popelniony w dniu 6 kwietnia 2012 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary sprowadzono do kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 19 sierpnia 2012 roku do dnia 19 września 2012 roku, a którą skazany w pozostałej części odbył w okresie od 25 lutego 2013 roku do 24 września 2013 roku,

V. Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 3 października 2013 roku, w sprawie sygn. akt IV K 1181/12, za czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 216§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. popelniony w dniu 20 kwietnia 2012 roku na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 20 kwietnia 2012 roku do 2 lipca 2012 roku, a pozostałą część kary skazany odbywa od dnia 16 lipca 2014 roku,

VI. Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19 sierpnia 2014 roku, w sprawie o sygn. akt III K 91/14 za czyn z art. 280§1 k.k. i z art. 157§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 275§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., popelniony w dniu 2 stycznia 2014 roku na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, przy czym na poczet tej kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 17 stycznia 2014 roku do dnia 4 lutego 2014 roku oraz od dnia 5 czerwca 2014 roku do dnia 16 lipca 2014 roku,

VII. Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 4 czerwca 2014 roku w sprawie V K 417/13 za przestępstwo z art. 280§1 k.k. i art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 64§1 k.k. popelnione w dniu 19 stycznia 2013 roku na karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 stycznia 2013 roku do 25 lutego 2013 roku.

Wyrokiem łącznym z dnia 13 października 2015 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (III K 234/15) orzekając na wniosek T. K. (1):

1. Rozwiązał węzeł kary łącznej orzeczonej wyrokiem wskazanym powyżej w punkcie IV.
2. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku połączył karę pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności wymierzone skazanemu T. K. (1) wyrokami opisanymi powyżej w punktach I oraz II i wymierza mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.
3. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 2 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył wykonaną w całości karę ograniczenia wolności, w tym okres odbywania zastępczej kary pozbawienia wolności od 4 lutego do 3

czerwca 2015 roku, oraz odbytą w całości karę pozbawienia wolności w dniach 17 grudnia 2011 roku - 21 marca 2012 roku oraz 19 września - 1 grudnia 2012 roku wymierzone skazanemu wyrokami opisanymi powyżej w punktach I oraz II, uznając orzeczoną karę łączną za wykonaną w całości.

4. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku połączył kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu T. K. (1) wyrokami opisanymi powyżej w punktach IV, V i VII i wymierza skazanemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

5. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył odbytą w całości karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie V K 1161/12 Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IV K 1181/12 Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie od 20 kwietnia 2012 roku do 2 lipca 2012 roku i od 16 lipca 2014 roku, a także w sprawie V K 417/13 Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie od dnia 19 stycznia do dnia 25 lutego 2013 roku.

Nadto Sąd orzekł o kosztach nieopłaconej obrony udzielonej T. K. (1) z urzędu oraz zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli, w odrębnych pismach, obrońca skazanego (k. 168-170) oraz T. K. (1) (k. 174-175). Obaj skarżący wyrokowi zarzucili rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu skazanemu, za czyny opisane w pkt. IV, V i VII zaskarżonego wyroku, kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4 orzeczenia) podczas, gdy okoliczności sprawy, warunki i właściwości T. K. (1), jego zachowanie się w warunkach izolacji więziennej uzasadniają wymierzenie mu kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji.

Sąd zważył, co następuje:

Wniesione apelacje okazały się bezzasadne.

Stosownie do treści art. 85 kk, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - Izby Karnej z dnia 25 lutego 2005 r. (sygn. I KZP 36/2004, OSNKW 2005/2/13) pierwszy wyrok, w rozumieniu art. 85 kk, to chronologicznie pierwszy wyrok, który zapadł przed popełnieniem przez skazanego kolejnych przestępstw. W uzasadnieniu tejże uchwały wskazano, że za takim stanowiskiem przemawiają zarówno rezultaty wykładni językowej art. 85 kk, jak i wynik interpretacji systemowej, z której wynika, że żaden przepis prawa materialnego, ani procesowego nie zobowiązuje sądu do wyboru wariantu najkorzystniejszego dla sprawcy. Słusznie podkreśla się, że ratio legis art. 85 kk polega na tym, że sam wyrok zapadły powinien być dostatecznym ostrzeżeniem dla skazanego przed popełnieniem nowego przestępstwa. Natomiast gdyby nadal istniała perspektywa łączenia kar, groźba kary za popełnienie nowego przestępstwa straciłaby na ostrości. Instytucja wyroku łącznego nie stanowi rodzaju premii dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw, lecz opiera się na założeniu, że samo wydanie wyroku powinno być ostrzeżeniem dla skazanego przed popełnieniem nowego przestępstwa (por. także postanowienie SN z dnia 23 listopada 2003 r., sygn. akt IV KK 295/02, opubl. w OSNKW 2004, poz. 7 oraz postanowienie SN z dnia 18 marca 1982 r., opubl. w OSNPG z 1981 r., nr 5, poz. 43). Obowiązkiem sądu jest zatem wydanie wyroku łącznego (art. 570 kpk) tylko, jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia nim kary łącznej (art. 569 § 1 kpk), i po przyjęciu konfiguracji wyroków wedle reguł określonych w art. 85 kk.

Wydając wyrok łączny, sąd orzekający powinien przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które kary już wymierzono, istnieje ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak. Ponadto sąd winien zdecydować, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków przemawiają za korzystnym, czy niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (por. wyroki SN: z dnia 25.10.1983 r., sygn. IV KR 213/83, opubl. w OSNKW 1984/5-6/65 oraz z dnia 11.02.1976 r., sygn. I KR 292/75, opubl. w OSNKW 1976/10-11/128). W zależności od okoliczności konkretnej sprawy kara łączna może być wymierzona przy

zastosowaniu zasady absorpcji (co sprowadza się do pochłonięcia kary niższej przez karę wyższą) lub zasady kumulacji (dążenie do sumowania wymiaru poszczególnych kar). W orzecznictwie ugruntowana jest zasada, iż im bliższe są związki czasowe i rodzajowe pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami, tym bardziej wskazane jest zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, natomiast im związki te są odleglejsze, tym pełniejsze winno być zastosowanie zasady kumulacji. Z kolei pośrednia zasada asperacji z jednej strony pozwala uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z przestępstw pozostających w zbiegu oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, a z drugiej strony pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych. Oparcie wymiaru kary łącznej na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy zatem jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, a podstawową regułą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji („Kodeks karny. Część Ogólna. Komentarz” pod red. A. Zolla, tom I, Zakamycze 2004 r., art. 86 teza 30, str. 1137).

Ponadto zgodnie z ugruntowaną w orzecznictwie zasadą, na wymiar kary łącznej istotny wpływ ma zachowanie się oskarżonego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (por. wyrok SN z dnia 12.09.1985 r., sygn. II KR 245/85, opubl. w OSNKW 1986/5-6/39). Kara łączna w wyroku łącznym powinna być bowiem tak ukształtowana, aby jak najlepiej spełnić cele w zakresie oddziaływania wychowawczego na skazanego (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dn. 20 września 2001 r., sygn. AKa 154/01, opubl. w Prok. I Pr. 2002/04/26, por. także „Kodeks Karny. Część Ogólna. Komentarz” pod red. A. Zolla, Tom I, Zakamycze 2004, str. 1121 oraz podana tam literatura).

Przechodząc do zarzutów zawartych we wniesionych apelacjach, należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał połączenia kar jednostkowych. Orzeczenie zawarte w pkt 1-6 zaskarżonego wyroku nie budzi żadnych wątpliwości i nie wymaga korekty.

I tak, w pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, że Sąd I instancji prawidłowo uznał, że czyny popełnione przez skazanego w sprawach IV K 1571/10 i VI K 37/12 Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie tworzą realny zbieg przestępstw, albowiem każdy z nich został popełniony przed wydaniem pierwszego chronologicznie wyroku, to jest wyroku z dnia 18 października 2011 r., w sprawie IV K 1571/10 (tj. odpowiednio w dniach 4 sierpnia 2010 r. i 19 stycznia 2011 r.).

Trafnie Sąd I instancji także spostrzegł, że wyrok opisany w punkcie III przedmiotowego orzeczenia nie może podlegać obecnie połączeniu, gdyż obejmował skazanie za czyn, który w związku ze zmianą Kodeksu wykroczeń, z dniem 9 listopada 2013 r. uznany został za wykroczenie.

Podzielić należało wreszcie wywód Sądu Rejonowego prowadzący do wniosku, że in concreto nie sposób połączyć wyroku opisanego w punkcie VI wyroku, jako że sprzeciwia się temu zaprezentowana wyżej reguła konfiguracyjnego dobierania wyroków podlegających łączeniu, co wynika z tego, że czyn objęty wyrokiem SR Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19 sierpnia 2014 r. został popełniony w dniu 2 stycznia 2014 r., a więc po wydaniu wyroków opisanych w pkt IV (wyrok z dnia 24 stycznia 2013 r.), V (wyrok z dnia 3 października 2013 r.) i VII (wyrok z dnia 4 czerwca 2014 r.) zaskarżonego wyroku, obejmujących przestępstwa popełnione – odpowiednio - w dniach: 13 sierpnia 2012 r., 6 kwietnia 2012 r. (wyrok VK 1161/12), 20 kwietnia 2012-2 lipca 2012 r. (IVK 1181/12) i 19 stycznia 2013 r. (VK 417/13), a zatem ostatniego z rozważanych czynów oskarżony dopuścił się przed wydaniem pierwszego chronologicznie wyroku w sprawie VK 1161/12 (wyrok z 24 stycznia 2013 r. SR Szczecin – Centrum).

Wobec powyższego skonstatować należy, iż właściwie Sąd I instancji uznał, że kolejny realny zbieg przestępstw tworzą czyny, co do których zapadły prawomocne wyroki opisane w punktach IV, V i VII.

Przechodząc meriti do zarzutów apelacji skonstatować należy, że, wbrew twierdzeniom apelujących, na całkowitą aprobatę zasługuje również wymiar kary orzeczony przez Sąd I instancji za czyny opisane w pkt IV, V i VII wyroku (a

i z urzędu nie budziło wątpliwości Sądu odwoławczego rozstrzygnięcie co do kary w przypadku wyroków opisanych w pkt. I i II i połączonych w pkt 2 zaskarżonego wyroku).

Odnosnie kary łącznej wymierzonej skazanemu za czyny objęte wyrokami opisanymi w pkt. IV, V i VII Sąd Rejonowy był władny wymierzyć skazanemu karę w granicach od 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa kara jednostkowa) do 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar orzeczonych tymi trzema wyrokami). W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje w tym zakresie na aprobatę zarzut apelujących, iż Sąd I instancji nieprawidłowo zastosował zasadę asperacji przy połączeniu omawianych kar, wymierzając skazanemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Swoje stanowisko w tej kwestii Sąd I instancji szczegółowo i wyczerpująco przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zaś Sąd odwoławczy w pełni to stanowisko podziela. Należy jeszcze raz podkreślić, iż wysokość kary łącznej uzależniona jest od bliskości podmiotowej, przedmiotowej i czasowej popełnionych przestępstw, a także o od rodzaju i rozmiaru wyrządzonej szkody w mieniu, pobudek i sposobu działania sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed wkroczeniem na drogę przestępstwa i późniejszego jego zachowania, a nadto konieczne jest uwzględnienie dyrektyw karania określonych w art. 53 § 1 kk, a zwłaszcza względ na prewencję ogólną i indywidualną. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż przy wymiarze przedmiotowej kary za zastosowaniem zasady absorpcji przemawiała co prawda częściowa zbieżność przedmiotowa czterech przestępstw będących przedmiotem rozpoznania (trzy polegały na rozboju, wszystkie były przeciwko mieniu), niemniej czyn objęty wyrokiem z dnia 3 października 2013 r. (IVK 1181/12) pozostawał w kumulatywnej kwalifikacji z nieco odmiennym rodzajowo czynem przeciwko czci i nietykalności cielesnej, zaś czyn objęty wyrokiem z 4 czerwca 2014 r. (VK 417/13) spowodował u pokrzywdzonego wiązal się również z bójką. Nadto, analizowane czyny zostały popełnione w całkowicie różnych miejscach i w odmiennych okolicznościach, a co najistotniejsze w przedmiotowym kontekście, dzieli je stosunkowo znaczna różnica czasowa (ponad 9 miesięcy między pierwszym a ostatnim czynem, za których kary podlegają łączeniu). Wszystko to wyklucza orzeczenie kary łącznej za analizowane czyny z zastosowaniem zasady absorpcji, uzasadnia zaś „wypośrodkowanie” wysokości kary przy użyciu zasady asperacji. W tym stanie rzeczy, wymierzenie skazanemu K. kary łącznej w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawiania wolności było w pełni zasadne.

Podkreślenia również wymaga, że przeciwko zastosowaniu zasady absorpcji w przypadku wyżej analizowanych realnych zbiegów przestępstw nie przemawiały warunki i właściwości osobiste skazanego oraz sposób jego życia przed popełnieniem tych przestępstw – nadużywanie alkoholu, przebywanie w środowisku osób z marginesu społecznego, jak również po ich popełnieniu, w tym w trakcie przebywania w zakładzie karnym, gdzie skazany ma, co najwyżej, przeciętną opinię (częściej był karany niż nagradzany). Mieć jednocześnie należało na uwadze wielokrotną dotychczasową karalność skazanego za przestępstwa, fakt, iż jest on osobą niepoprawną i zdemoralizowaną, która całkowicie lekceważy zasady porządku prawnego.

Odnosząc się do wyводу skazanego K. zawartej w jego apelacji powtórzyć należy, że orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Jak wskazano wyżej wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw, a nadto kluczowe znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Nie budzi wątpliwości, iż popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

W realiach niniejszej sprawy, trafnie więc Sąd Rejonowy zastosował zasadę asperacji, albowiem nie ma żadnych podstaw, by „premiować” skazanego jako sprawcę więcej niż jednego przestępstwa poprzez doprowadzenie do sytuacji, gdy za jedno z przestępstw uniknąłby on praktycznie kary. Wielokrotność dotychczasowych naruszeń prawa, których dopuścił się T. K. (2) oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionych przezeń czynów, jednoznacznie przy tym wskazują, że przypisane mu przestępstwa nie były jedynie incydentem w jego życiu, ale wpisywały się w liczne naruszenia porządku prawnego, których dotyczyły poprzednie wyroki skazujące.

Wątpliwości Sądu odwoławczego nie wzbudziły również rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w pkt 3, 5, 6, 7 i 8 i zaskarżonego wyroku, gdyż wynikały one wprost z przepisów powołanych odpowiednio w wymienionych punktach

wyroku (zwolnienie skazanego z kosztów sądowych, tak w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, jak i odwoławczym uzasadnione było brakiem po jego stronie majątku, dochodów i ograniczonymi znacznie możliwościami zarobkowymi w związku z pozostawaniem w warunkach izolacji więziennej).

Reasumując, Sąd Odwoławczy nie dopatrył się żadnych podstaw, aby zmienić lub uchylić zaskarżony wyrok, w związku z czym utrzymał go w całej rozciągłości w mocy.

Na podstawie § 14 ust 5 oraz § 2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zmianami), zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. Łukasza Marcinkowskiego kwotę 177,12 zł brutto tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie odwoławcze.

Jak wspomniano wyżej Sąd Okręgowy, w pkt 3 wyroku, na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223, ze zmianami), zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w całości, uznając, że oskarżony nie będzie w stanie ich ponieść ze względu na fakt odbywania kary pozbawienia wolności.

Uzasadnienie sporządzono w dniu 1 kwietnia 2016 r.

/Bartosz Stangierski/ /Jerzy Andrzejewski/ /Małgorzata Susmaga/